

© 2005, 2014 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvîrșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Florin Lăzărescu

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LĂZĂRESCU, FLORIN

Trimisul nostru special / Florin Lăzărescu. –
Ed. a 2-a. – Iași: Polirom, 2014

ISBN print: 978-973-46-4349-3
ISBN ePUB: 978-973-46-2500-0
ISBN PDF: 978-973-46-2501-7

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

FLORIN
LĂZĂRESCU

Trimisul nostru
special

roman

Ediția a II-a

POLIROM
2014

15

Pămîntul părea netocmit și gol, iar trupul lui Antonie plutea deasupra apelor. Nu doar el însă.

Mai pluteau cîteva leșuri de animale – cai, vaci, oi, cîini, pisici –, butoaie, scînduri, pantofi, resturi de acoperiș, uși, paie.

Un elicopter străbătu în viteză cerul, semn că furia apelor era pe sfîrșite. Apăruse și curcubelul.

După ce plouase săptămîni în sir, barajul din munți se rupsese și inundase toate satele de pe malul unui rîu, altădată liniștit. Patru așezări se scufundaseră aproape în întregime sub ape. Ca prin miracol, victimele erau puține. Atât de puține, încît unii jurnaliști ezitau dacă merită să utilizeze cuvîntul atât de drag lor și atât de des folosit: tragedie.

Dacă iei un tren sau un avion care explodează și mor cîteva zeci de oameni, ai o catastrofă. O catastrofă tragică. Un uragan sau o ploaie cu grindină – un dezastru. Dacă săt și mulți morți – un dezastru tragic. Un accident rutier cu cel puțin un mort – o tragedie. Dar mortul să fie strivit bine.

Termenul „tragedie“ și derivatele sale săt totdeauna legate de moarte. Dar nu de orice fel de moarte. Mortul trebuie să fie nevinovat. Dacă ai un mort vinovat de propria moarte, nu mai

este tragedie. Un șofer care s-a răsturnat cu TIR-ul – inconștientă la volan. O pensionară moartă de foame în apartament – neglijență guvernamentală. Un om aruncat din mașina Salvării la colțul străzii – nefuncționarea instituțiilor statului. O vedetă care se sinucide – „cazul X“.

Termenul „tragedie“ trebuie totuși folosit cu măsură. Nu-l poți pomeni mai mult de două-trei ori într-o emisiune de știri. În ciuda puterii sale de fascinație, prezintă marele dezavantaj că nu suportă grade de comparație. Nu poti zice „super-tragedie“ sau „mai tragic“, „cel mai tragic“, „foarte tragic“, „absolut de tragic“ decât dacă ești un jurnalist îndrăzneț. Singurul artificiu permis e „o tragedie de proporții“.

Cît despre cele patru așezări aflate sub apă, toți reporterii de la fața locului au căzut de acord că a fost un noroc. Muriseră prea puțini oameni și numai din cauza lor, pentru că se încăpăținaseră să nu-și părăsească gospodăriile la insistența autorităților.

Marea tragedie a jurnaliștilor era că acolo, în vale, nu aveai nimic spectaculos de filmat, de povestit. Doar cîteva femei plîngînd și o droaie de copii țopăind veseli în fața camerelor. Unul și-a explicat bucuria:

— Nu mai avem unde dormi, dar s-a dus naibii și clădirea școlii!

Autoritățile erau optimiste. În special primarul:

— Domnilor, doar aşa se mai audă de noi. Că trec ani de zile pînă să apară pe aici vreun politician sau cineva de la presă. Acum, sigur o să fim declarați sinistrați.

Din cohorta de jurnaliști, doar cîțiva au hotărît să meargă în susul apelor pentru a descoperi lucruri mai interesante. Cei mai mulți

aveau cadre de la inundațiile anterioare. S-au mulțumit să-i ia o declarație primarului și s-au întors în grabă în capitală. Premierul anunțase o conferință de presă în care urma să prezinte măsurile ce urmău să fie luate de guvern pentru preîntîmpinarea inundațiilor.

Antonie a nimerit într-o ambarcațiune militară, alături de două reporterițe TV, însotite de băieții de la cameră.

— Vai, dragă, îi reproșă una din ele colegii, tu vrei să intri în direct la știri și ești încălțată cu pantofi.

— Dar cu ce voiai să fiu încălțată?

— Parcă ești de ieri, de azi în presă! Trebuia să-ți iei și tu o pereche de cizme.

— Atâtă lucru știam și eu. Dar eu cred că o femeie trebuie să arate ca o femeie și în cele mai neprevăzute situații. Dacă nu știi să-ți pui o haină pe tine, o pereche de pantofi în picioare, nu mai ești femeie!

Au plutit ceasuri întregi pe deasupra apelor, de parcă ar fi fost copiii lui Noe, păstrați de Dumnezeu pentru a fi martori la refacerea lumii.

Primul obstacol pe care l-au întîlnit pe ape a fost un copac. Pe ramurile uriașe fluturau covoare și felurite haine puse la uscat. În copac au dat și peste o victimă a inundațiilor cu fundul pe o creangă, atîrnînd cu capul și cu mîinile spre apă. Un bărbat nemîscat. Părea mort.

Cînd barca a ajuns destul de aproape, una din mîinile victimei se mișcă, salutîndu-le venirea.

— Bună ziua, oameni buni! le strigă bărbatul.

— Bună ziua, îi răspunseră cei din barcă.

Se produse agitație. Reporterițele tipară spre camerele de filmat:

— Filmează! Filmează!

- Ce faci acolo? îi strigă Antonie. Ti-e rău?
- Că doar nu mi-o fi bine?!
- Ce te doare? De cînd ești acolo?
- De cînd să fiu? De azi-noapte, de cînd au venit apele. Nu mă doare nimic.
- Și de ce stai cu capul în jos? Poți să te ridici?
- Normal că pot să mă ridic. Dar nu vreau, doar nu-s prost!
- Ce faci acolo?
- Nu se vede? Pescuiesc.
- Cum pescuiesti, că n-ai nici măcar undiță?
- Pe fața bărbatului se arcui un zîmbet, dar, din cauza poziției inverse, linia gurii păru că indică supărarea.
- Doar nu credeți că de pește îmi pasă mie acum? Pescuiesc și eu ce trece pe-aici. Bunuri. Se încordă, se prinse cu mîinile de creangă și se ridică în fund. După ce-și asigură echilibrul, gesticulă:
- Ia uitați cîte-am reușit să adun de cînd a dat lumina. Covorul ăsta e de cea mai bună calitate. Iar pantalonii ăștia, ei bine, neam de neamul meu n-a avut aşa pantaloni. Sînt cei mai mișto blugi pe care i-am avut vreodată. Cămăși – cîte vrei. Nu mai zic de butoiul ăsta cu brînză. Mi-a scăpat printre degete o mașină de spălat, dar asta-i viața. Nici n-aș fi fost în stare s-o aburc în copac... Nu le poți avea pe toate! Acum vreo oră am prins bocancul ăsta. Ia uitați-vă la el. Piele-piele. Îl aștept pe celălalt. Dacă-l prind, m-am scos!
- Dar familia? Rudele au scăpat?
- Au scăpat. Au fugit odată cu mine.
- Și unde-s?
- Se află în siguranță, pe malul dinspre munte.
- Și dumneata cum de n-ai ajuns acolo?

— Eu? Și eu am fost cu familia. Dar am venit înot pînă la copacul ăsta. Nu suport să pierd vremea degeaba. Ce să fac în munți? Mă plictiseam.

— Hai să te ducem pînă la mal.

— Vedeți-vă, oameni buni, de drum! Să-mi las agoniseala aici? Să mi-o fure altii? Da' ce-s nebun?

N-au putut să-l convingă. Imediat ce s-au îndepărtat cu barca, omul și-a reluat poziția de pescuit: atîrnat de creangă, cu capul și cu mîinile în jos.

La nici un kilometru de pescar, pe o ridicătură de pămînt au găsit un bătrân și o vacă. Moșul plîngea.

— Hai, gata, moșule! Nu mai plînge! îl consolă un soldat. Te salvăm noi. Sari în barcă!

— Nu vreau!

— Cum nu??

— Nu plec de-aici nici mort fără vaca mea! Salvatori din ăstia ca voi am mai văzut eu. Au trecut și cu un elicopter. Au vrut să mă agațe de o frînghie și să mă tragă în sus. Ziceau să las vaca aici, dar eu fără ea nu plec. Am crescut-o de mică. S-o las acum, cînd îmi dă lapte? N-am nevoie de aşa salvare. Trec ele apele. Nu-i prima dată. Am trăit eu și fără salvarea voastră!

Una din reporterite a hotărît că moșul e destul de bun pentru un subiect de știri.

— Eu rămîn aici, cu cameramanul, să-i iau un interviu moșului. Ne luați la întoarcere.

Cea de-a doua reporterită și-a găsit subiectul pentru știri pe o altă insulă. Una și mai mare, pe care rămăsesese o întreagă familie, în preajma dărîmăturilor a ceea ce fusese casa lor.

Femeia și bărbatul încercau să scoată de sub ruine lucrurile pe care nu le smulseseră

apele. Copiii se hîrjoneau desculți prin fostă lor curte, purtînd în jurul trupului cîte o cameră de la roțile căruței.

Cînd a auzit că o să intre în direct la știri, bărbatul a tresărit de bucurie.

— Așa, filmați-ne, domnișoară! Că poate ne declară și pe noi sinistrați! Anul trecut n-au vrut. La inundațiile de anul trecut, cînd numai s-a umflat rîul și nu s-a rupt barajul, ne-au spus că ne-a rămas casa întreagă. Ce, noi suntem sinistrați?! Sinistrați sunt ăia care mor. În afara de cîteva sticle de apă minerală și de suc nu ne-au dat nimic. Și alea erau expirate, parcă noi nu știm?

Reporterița a privit spre insulă cu ochi de profesionist. Și a trebuit să-i dea dreptate colegiei sale. Nu putea coborî cu pantofii în noroiul ăla.

— Ueah! zise ea scîrbită. Cum cobor eu acumă din barcă?

— Lăsați, domnișoară, că vă dau cizmele mele, rezolvă bărbatul situația. Eu n-am nevoie de ele!

S-a încălțat cu cizmele, a coborî din barcă și a sunat pe telefonul mobil.

— OK, am semnal. Intrăm în direct într-un sfert de oră. Ia să ne organizăm un pic, a strigat ea, privind insula ca pe un platou de filmare. Și liniștiți-vă odată! Mă lăsați să-mi fac treaba? le tipă copiilor... Doamnă, oprîți-vă. Reîncepeți lucrul cînd vorbesc eu la microfon... Și dumneavoastră, domnule! Apoi veniți înspre mine. Sau nu, munciți la dărîmături, ca și cum noi nici n-am exista. Și vin eu înspre dumneavoastră... Ai prins mișcarea? îl întrebă pe cameraman. Iei un cadru apropiat cu mine cînd intru în emisie. Apoi muți camera pe ape. Treci cu imaginea pe mine cînd încep să vorbesc, o